

Arrest

nr. 226 306 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 19 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 19 juni 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Sinds 27 februari 2019 verblijft verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in het centrum voor illegalen te Brugge.

Op 21 mei 2019 dient verzoekster per volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer.

Op 19 juni 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/05/2019 werd ingediend door:

Naam: Y. (...)

Voornaam: D. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)/1982

Geboorteplaats: D. (...), Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie. Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Per schrijven van 10 juli 2019 deelt de Raad de verwerende partij mee van mening te zijn dat het thans voorliggende beroep van rechtswege schorsend is. In dit schrijven wordt gewezen op artikel 39/79, § 1, tweede lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

2.2. In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden het hiermee niet eens te zijn. De verwerende partij voert aan dat artikel 39/79 van de vreemdelingenwet enkel melding maakt van ‘een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet’ en niet van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’. De verwerende partij voert aan dat nergens in artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van het feit dat beroepen tegen beslissingen ten aanzien van andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet eveneens van rechtswege schorsend zouden zijn.

Artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren."

De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder "Hoofdstuk 5 De rechtspleging" van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: "Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet".

De Raad treedt de verwerende partij thans bij.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de formele motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen

3.2 : *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de beslissing - geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier*

3.3 : *Schending van het beginsel van de rechtszekerheid - geen juiste toepassing van de wetgeving mbt. tot de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.*

3.4 : *Schending art. 8 EVRM*

De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt :

"uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft

Bij de procedure gezinshereniging op basis van art. 40bis, 42 of 47/2 van de Wet van 15 december 1980, voert de gemeente waar de aanvraag werd gedaan een woonstcontrole uit. Na positieve woonstcontrole wordt de aanvrager ingeschreven in het Vreemdelingenregister en wordt een attest van immatriculatie afgeleverd.

Bij een vraag tot inschrijving in het bevolkings- vreemdelingenregister en de voorafgaande woonstcontrole handelt de beambte van de gemeente in uitvoering van de Wet van 19 juli 1991 betreffende (de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten) en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet; mn het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

Art. 16 van het KB van 16 juli 1992 stelt : De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen, de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name

de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik, de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van de andere leden van het huishouden"

Dat uit de beslissing van de Gemeente Antwerpen niet kan uitgemaakt worden of er bij de woonstcontrole rekening werd gehouden met al deze elementen vermeld in art. 16 van KB van 16 juli 1992.

De beslissing stelt zondermeer dat " uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familieled op het grondgebied van de gemeente verblijft "

Er kan dan ook niet nagegaan worden of de beambte van de Gemeente Wijnegem rekening hield met de overige elementen die volgens art. 16 van het KB van 16 juli 1992 in overweging moeten genomen worden ; mn. oa. " de gewone verblijfplaats van de echtgenoot en / of de andere leden van het gezin "

De beslissing is derhalve onvoldoende gemotiveerd om te kunnen oordelen of een juiste en weloverwogen beslissing werd genomen door de Gemeente Wijnegem

De motiveringsplicht houdt in dat rekening moet gehouden worden met alle relevante feitelijke elementen ; dat de beslissing voldoende en adequaat moet gemotiveerd worden om de beslissing te steunen, rekening houdend met de toepasselijke wetgeving.

Dat bij woonstcontrole om na te gaan of de hoofdverblijfplaats van verzoekster gevestigd is te Antwerpen - Deurne, voor de inschrijving in het vreemdelingenregister van deze gemeente, minstens rekening moest gehouden worden met al de beoordelingselementen voorgeschreven door art. 16 van het KB van 16 juli 1992.

Dat dit niet gebeurde. Dat er minstens niet kan uitgemaakt worden of dit gebeurde.

De motiveringsplicht is geschonden.

Het beginsel der rechtszekerheid. dat stelt dat rechtsonderhorigen moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid van het openbaar bestuur en hun consequent handelen conform de van toepassing zijnde wetgeving werd in casu geschonden doordat bij de woonstcontrole klaarblijkelijk geen rekening werd gehouden met al de beoordelingselementen voorgeschreven door art. art. 16 van het KB van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

De bepalingen van art. 16 van het KB van 16 juli 1992 betreffende het bevolkings- en vreemdelingenregister liggen in de lijn van art. 8 EVRM, waarbij volgens lid 1 : het recht van eenieder gewaarborgd wordt op respect voor zijn privé leven, zijn familie-en gezinsleven, zijn woning en correspondentie en waarbij volgens lid 2 : geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.

In casu worden in de beslissing, waartegen huidig beroep, geen redenen aangehaald op basis waarvan de toepassing van lid 2 van het art. 8 EVRM zou kunnen ingeroepen worden door de Overheid, gewoonweg omdat zulke redenen in casu niet aanwezig zijn.

Conform art. 8 EVRM lid 1 moet het privé- en gezinsleven en het recht op woning gerespecteerd worden.

Art. 16 van het KB van 16 juli 1992 op het bevolkings-en vreemdelingenregister stelt duidelijk dat er voor de bepaling van het hoofdverblijf rekening moet gehouden worden met de familiale gezinssituatie ; mn. de vaststelling van het hoofdverblijf gebeurt op basis van verschillende elementen oa. " het gewone verblijf van de echtgenoot of van de andere leden van het gezin."

Door geen rekening te houden met deze elementen wordt het recht op het prive- en gezinsleven, zoals beschermd bij art. 8 EVRM. geschonden.

Art. 17 van het KB dd. 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister stelt : " de hoofdverblijfplaats wordt niet gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid "

Art. 18 van het KB stelt : met "tijdelijke afwezigheid "in de zin van artikel 17 bedoelt men het feit van niet effectief te verblijven op zijn hoofdverblijfplaats tijdens een bepaalde periode, waarbij er voldoende belangen behouden worden die aantonen dat de re-integratie in de hoofdverblijfplaats op elk moment mogelijk is.

Met " voldoende belangen "in de zin van het vorig lid bedoelt men het feit van over een huisvesting te kunnen beschikken, hetzij onbewoond, hetzij die bewoond blijft door minstens een gezinslid"

Art. 18 par 3 stelt : In afwijking van de in paragraaf 2, tweede en derde lid, opgesomde voorwaarden betreffende de duur en de verlenging van de tijdelijke afwezigheid, worden eveneens als tijdelijk afwezig beschouwd als zij daarvan aangifte doen bij hun gemeentebestuur overeenkomstig par 2 :

2° de personen die opgesloten zijn in stafinrichtingen en inrichtingen voor sociaal verweer, voor de duur van hun opsluiting;

Dat de Gemeente Antwerpen hiermede geen rekening hield. Dat deze minstens een informatieplicht had om verzoekster toe te laten zich in regel te stellen met deze wetgeving.

Dat de beambte van de Gemeente Antwerpen bij de woonstcontrole geen genoegen kon nemen met de vaststelling dat verzoekster niet aanwezig was in de woning, nu geweten was dat verzoekster als tijdelijk afwezige moet aanzien worden. Temeer werden de overige beoordelingselementen voorzien bij art. 16 van het KB van 16 juli 1992, o.a. de gewone verblijfplaats van de andere leden van het gezin, in casu de referentiepersoon, ten onrechte, niet in overweging genomen.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel der rechtszekerheid ook op dit punt werden geschonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het rechtszekerheidsbeginsel;
- artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij voert aan dat nergens blijkt dat de beambte van de gemeente op zorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat het familielid van de verzoekende partij niet op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat door de verzoekende partij een aanvraag werd ingediend voor de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger.

Artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 luidt als volgt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

Terwijl §3 van voormeld artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 stipuleert:

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Gelet op voormelde bepaling werd door de gemachtigde van de burgemeester terecht nagegaan of de verzoekende partij effectief verblijft op het door haar opgegeven adres te Deurne, waarna terecht werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), na een negatieve woonstcontrole.

De verzoekende partij meent dat diende te worden gehandeld volgens de voorschriften van de wet van 19.07.1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten en vreemdelingenkaarten. De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat uit artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 ontegensprekelijk blijkt dat een aanvraag tot gezinshereniging moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de plaats alwaar de verzoekende vreemdeling verblijft. Zulks betreft een louter feitelijke vaststelling, dewelke wordt nagegaan door middel van een woonstcontrole.

Daar waar uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging een adres te Deurne had opgegeven als verblijfsadres, erkent de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag inderdaad niet (meer) op het door haar opgegeven adres te Deurne verbleef, vermits zij in een gesloten centrum zou verblijven.

Nog afgezien van het feit dat uit de bestreden beslissing wel degelijk afdoende blijkt om welke reden werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) , dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij haar kritiek, nu zij in haar inleidend verzoekschrift erkent dat de vaststelling in de bestreden beslissing essentieel correct is.

Inderdaad blijkt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij erkent dat zij op het ogenblik van de negatieve woonstcontrole niet (meer) op het opgegeven adres in België verbleef, waarbij deze feitelijke vaststelling volstaat opdat door de gemeente op kennelijk redelijke wijze kon worden besloten dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij op het grondgebied van Deurne verblijft.

Zie ook:

"De gemeente Boom stelt aan de hand van de registratiekaart van de penitentiare instelling vast dat verzoeker op 3 mei 2011 werd opgesloten in Nederland. Deze vaststelling wordt niet betwist door verzoeker. Deze feitelijke vaststelling volstaat opdat de gemeente op kennelijk redelijke wijze kan concluderen dat verzoeker niet op het grondgebied van de gemeente verblijft. Het feit dat de gemeente rekening houdt met de mededeling van de penitentiare instelling aan de hand van de registratiekaart waaruit blijkt dat verzoeker werd opgesloten, geldt als woonstcontrole in zin de van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. (...) De burgemeester van de gemeente handelde aldus na grondig

onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. " (R.v.V. nr. 68 181 van 10 oktober 2011)

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet-afdoende zou zijn gemotiveerd, dan nog moet worden benadrukt dat na een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing enkel opnieuw zal kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging niet op het door haar opgegeven adres verbleef.

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.

In een volgend onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 EVRM, doordat geen rekening zou zijn gehouden met haar privé- en gezinsleven.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de burgemeester diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvstconsetat.be, onderlijning toegevoegd).

Bovendien kan niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn. " (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

De schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. "

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)"

(R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqiim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.V.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de mate de verzoekende partij in haar enig middel verder opnieuw verwijst naar het KB dd. 16.07.1991 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, herhaalt verweerder dat een verwijzing naar de betreffende bepalingen niet pertinent is.

Minstens moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij volstrekt niet aannemelijk maakt dat zij aan het gemeentebestuur ten tijde van de aanvraag tot gezinshereniging zou hebben aangegeven dat zij tijdelijk afwezig zou zijn van de hoofdverblijfplaats, zulks overeenkomstig artikel 18 van het KB dd. 16.07.1991.

De verzoekende partij kan uiteraard bezwaarlijk aan de gemachtigde van de burgemeester ten kwade duiden dat de bepalingen van het KB dd. 16.07.1991 niet zouden zijn nageleefd, dit terwijl nergens blijkt dat men zelf het nodige heeft gedaan om de aangevoerde "tijdelijke afwezigheid" aan te geven.

Verweerder herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij uitsluitend een adres te Deurne had opgegeven bij het indienen van haar aanvraag tot gezinshereniging, waarna na verscheidene woonstcontroles werd vastgesteld dat de verzoekende partij nooit kon worden aangetroffen.

Terwijl bovendien diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het ogenblik van de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging al ruim drie maanden in het gesloten centrum te Brugge verbleef, zonder bewijs dat zij ooit daadwerkelijk op het adres te Deurne zou hebben verbleven, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke gronden de gemachtigde van de burgemeester zonder meer gewag zou kunnen hebben gemaakt van een "tijdelijke afwezigheid".

De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de burgemeester geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de burgemeester handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger wordt geweigerd omdat uit de woonstcontrole blijkt dat verzoekster niet op het grondgebied van de gemeente verblijft. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 16, 17 en 18 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3. Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

(...)

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 2 (...)

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 (...)”

Thans wordt de aanvraag van verzoekster op 19 juni 2019 geweigerd in toepassing van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit omdat uit de woonstcontrole niet blijkt dat zij op het grondgebied van de stad Antwerpen verblijft. Verzoekster betwist niet dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet in Antwerpen verbleef, maar wel in het centrum voor illegalen te Brugge.

Artikel 16 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister luidt als volgt:

“§ 1. De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

§ 2. (opgeheven)

§ 3. Het volstaat niet dat iemand enkel de bedoeling uit om zijn hoofdverblijfplaats op een gegeven plaats te vestigen of een eigendomstitel, een huurcontract of elk ander bewijs van bewoning voorlegt om voor het betrokken gemeentebestuur de inschrijving als hoofdverblijfplaats te rechtvaardigen.”

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister luidt als volgt:

“De hoofdverblijfplaats wordt niet gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid.”

Artikel 18 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister luidt als volgt:

“§ 1. Met "tijdelijke afwezigheid" in de zin van artikel 17 bedoelt men het feit van niet effectief te verblijven op zijn hoofdverblijfplaats tijdens een bepaalde periode, waarbij er voldoende belangen behouden worden die aantonen dat de reïntegratie in de hoofdverblijfplaats op elk moment mogelijk is. Met "voldoende belangen" in de zin van het vorige lid bedoelt men het feit van over een huisvesting te kunnen beschikken, hetzij onbewoond, hetzij die bewoond blijft door minstens één gezinslid.

§ 2. Elke tijdelijke afwezigheid van meer dan drie maanden kan aangegeven worden aan het gemeentebestuur van de gemeente van de hoofdverblijfplaats, aan de hand van het ad hoc formulier. De minister die bevoegd is voor Binnenlandse Zaken bepaalt het model van het aangifteformulier van

tijdelijke afwezigheid, evenals de vermeldingen die erop moeten staan. Het in paragraaf 1 bedoelde adres van de hoofdverblijfplaats moet bij die informatiegegevens opgenomen worden.

Een tijdelijke afwezigheid mag niet langer dan een jaar duren, te rekenen vanaf de datum van het begin van de afwezigheid.

Een tijdelijke afwezigheid kan éénmaal verlengd worden op voorwaarde dat deze aangegeven werd overeenkomstig het eerste lid; de betrokkene moet de verlenging aangeven bij zijn gemeentebestuur, aan de hand van een formulier waarvan het model bepaald zal worden door de minister die bevoegd is voor Binnenlandse Zaken. Indien de verlenging van de tijdelijke afwezigheid niet aangegeven wordt, gaat de gemeente over tot de afvoering van ambtswege.

Elke persoon die tijdelijk afwezig is, kan op elk moment zijn inschrijving vragen in de gemeente waar hij effectief verblijft of vragen om afgevoerd te worden voor het buitenland.

§ 3. In afwijking van de in paragraaf 2, tweede en derde lid, opgesomde voorwaarden betreffende de duur en de verlenging van de tijdelijke afwezigheid, worden eveneens als tijdelijk afwezig beschouwd als zij daarvan aangifte doen bij hun gemeentebestuur overeenkomstig § 2:

1° de personen die op het Belgisch grondgebied verblijven in verpleeginrichtingen en andere openbare en private instellingen die zieken opvangen, rusthuizen, rust- en verzorgingstehuizen, ziekenhuizen of gedeelten van ziekenhuizen gelijkgesteld met rust- en verzorgingstehuizen, psychiatrische instellingen, evenals de personen die geplaatst werden bij particulieren, voor de duur van hun verblijf met therapeutische en/of medische hulpverleningsdoeleinden;

2° de personen die opgesloten zijn in strafinrichtingen en inrichtingen voor sociaal verweer, voor de duur van hun opsluiting;

3° de minderjarigen geplaatst in een instelling in toepassing van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming of de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, voor de duur van hun plaatsing;

4° het militair personeel en burgerpersoneel van de Belgische strijdkrachten dat in het buitenland gestationeerd is, de militairen die in het buitenland gedetacheerd zijn, hetzij bij internationale of supranationale organismen, hetzij bij een militaire basis in het buitenland, alsook de leden van hun gezin, voor de duur van hun stationering of detachering;

5° de personeelsleden van de federale politie die afwezig zijn uit het Koninkrijk, alsook de leden van hun gezin, die ofwel het militaire personeel en burgerpersoneel van de Belgische strijdkrachten in het buitenland begeleiden, ofwel een specifieke opdracht vervullen in het buitenland, voor de duur van hun begeleiding of opdracht;

6° de dienstplichtigen onder de wapens en de gewetensbezwaarden voor de duur van hun dienst, de dienstplichtigen die vrijstelling van militaire dienst genieten krachtens artikel 16 van de op 30 april 1962 gecoördineerde dienstplichtwetten, voor de duur van hun dienst of hun coöperatieopdracht;

7° de federale, gewestelijke en gemeenschapsambtenaren die een functie opnemen op een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland, alsook de leden van hun gezin, op voorwaarde dat zij een hiërarchische band hebben met het posthoofd en dat zij ingeschreven worden op de diplomatieke lijst van de voornoemde vertegenwoordiging, voor de duur van hun opdracht;

8° de personen die op coöperatieopdracht gestuurd worden door verenigingen die erkend zijn krachtens de wet van 19 maart 2013 betreffende de Belgische ontwikkelingssamenwerking, alsook de leden van hun gezin, voor de duur van hun coöperatieopdracht;

9° de personen van wie de verdwijning sinds zes maanden of langer gesignaleerd werd aan de lokale of federale politie en dit zonder afbreuk te doen aan de bepalingen met betrekking tot de afwezigen bedoeld in Boek I van Titel IV van het Burgerlijk Wetboek. De tijdelijke afwezigheid eindigt met de terugkeer van de verdwenen persoon of met de vaststelling van zijn overlijden;

10° de personen die, in het kader van hun beroep, een specifiek werk of een bepaalde opdracht uitvoeren in een andere gemeente van het Koninkrijk of in het buitenland, alsook de leden van hun gezin, voor de duur van hun werk of opdracht;

11° de leerlingen en studenten ouder dan zestien jaar die financieel nog ten laste zijn van hun ouders en ergens anders verblijven dan op de verblijfplaats van het gezin waartoe zij behoren, voor de duur van hun studies.

De redenen van de tijdelijke afwezigheid die de toepassing van deze paragraaf rechtvaardigen, maken het voorwerp uit van een specifieke vermelding op het in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde formulier en moeten voldoende gestaafd worden met bewijsstukken."

Verzoekster werpt op dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of alle elementen uit artikel 16 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister in aanmerking werden genomen. Verzoekster citeert de artikelen 17 en 18 van het voornoemd koninklijk besluit en voert aan dat de gemachtigde hiermee geen rekening hield. Verzoekster meent dat deze minstens een informatieplicht had om verzoekster toe te laten zich in regel

te stellen met deze wetgeving. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij als een tijdelijke afwezige diende te worden beschouwd.

Verzoekster wordt niet bijgetreden. In verband met artikel 16 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister laat verzoekster vooreerst na concrete elementen aan te reiken waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij voert een louter theoretisch betoog. Daarnaast toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een "tijdelijke afwezigheid" in de zin van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. Verzoekster heeft nooit haar "tijdelijke afwezigheid" meegedeeld aan het gemeentebestuur of daarvan aangifte gedaan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar re-integratie in de hoofdverblijfplaats op elk moment mogelijk is, nu zij thans verblijft in een gesloten centrum in afwachting van haar repatriëring naar haar land van herkomst.

Louter ten overvloede wordt erop gewezen dat het verzoekster vrijstaat om een aanvraag gezinshereniging in functie van haar schoonbroer in te dienen vanuit haar land van herkomst of bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij verblijft.

Een schending van de artikelen 16, 17 en 18 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen wordt evenmin aangetoond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster stipt aan dat overeenkomstig artikel 8 van het EVRM het privé- en gezinsleven en 'het recht op woning' gerespecteerd dient te worden. Verzoekster verwijst naar artikel 16 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister en voert aan dat geen rekening werd gehouden met de daarin vermelde elementen.

Er wordt verwezen naar wat hoger onder punt 3.3.3. werd uiteengezet.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van haar recht op een familieleven, wordt gewezen op wat hierna wordt uiteengezet.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat '*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in functie van haar schoonbroer in. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij melding heeft gemaakt van bijkomende banden van afhankelijkheid of dat zij in dit verband stukken had neergelegd.

In deze omstandigheden wordt een familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde burgemeester op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 16, 17 en 18 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde burgemeester bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde burgemeester bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, zodat verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET